

Festivalul Internațional GEORGE ENESCU 2015

CROCHIURI (4)

(Daniela Caraman Fotea – 21 septembrie 2015)

Joi 17 septembrie

Alt concert-eveniment la Sala Palatului. Dezavantajul marilor orchestre ale lumii, ciclul în care a figurat și ROYAL LIVERPOOL PHILHARMONIC ORCHESTRA, este – pentru comentatori – dificultatea de a nu fi repetabil. Oricât de meșter în metaforă ai fi, ori în considerente de natură muzicală, față în față cu demersul fără derapaje, cel perfect, te înclini...

Programul propus a cuprins Poemul simfonic Fontane di Roma scris de Ottorino Respighi, Concertul pentru vioară și orchestră în la minor, op.82 de Alexandr Glazunov, Simfonia nr.1 în do minor, op. 13 de Rahmaninov. Un program conceput pe revărsare de culori sonore, de tumult emoțional. Dirijor, cel aflat la pupitrul orchestrei din 2006, **Vasili Petrenko**, solist, **Alexandru Tomescu**.

Primele două lucrări, desfășurate fără pauză între părțile constituante, au însemnat, într-adevăr, o revărsare afectivă în continuu: la Respighi, programatic, caracterul pastoral din Fontane di Vale Giulia, prin contrast, exuberanța dimineții, a dansurilor naiadelor și tritonilor printre apele zglobii în Fontane di Triton, solemnitatea (cu multe instrumente de suflat), de la Trevi, în întâmpinarea carului zeului Neptun, melancolia de amurg la Fântâna Vilei Medicis. O colecție de cărți poștale ilustrate, sonore desigur, pe care **Vasili Petrenko** ni le-a „trimis” cu maiestatea, noblețea actului său interpretativ, uimitor, entuziasmant. De la stări de grație la izbucniri vulcanice, are impact asupra sălii dar și a orchestrei, fără repetabilitate. Cu apariție nonconformistă, dar de mare eleganță, cu o expresivitate a mâinii stângi desprinsă parcă din arta coregrafiei hărăuite, cu transmitere vizuală a mesajului muzical neîntâlnită nici pe scena de teatru, **Petrenko** deține acel talent cultivat în Conservatorul de la Sankt Petersburg, maturizat în personaje-unicat ale dirijatului de orchestră, care uimesc, încântă, sunt primite pentru totdeauna, pentru a nu o mai părăsi, în memoria sensibilității.

I-a fost bine lângă el lui **Alexandru Tomescu**. Sigur, el are avantajul unei viori din dinastia instrumentului (am mai auzit); o maturitate construită în jurul virtuozității incontestabile (s-a mai văzut); dar, îi este proprie o trăire aparte (captată audio de ascultător), „hrănită” nu doar prin talent, înzestrare, ci și prin inteligență și (se simte), o solidă cultură, așa spune chiar enciclopedică. Este de altfel o bucurie să-l ai și interlocutor, pentru ideile inedite, maniera aleasă, colorată a exprimării lor, cu noutăți – iată se poate, față de muzică, de interpretarea ei.

Concertul de Glazunov se cântă fără întrerupere, pentru a nu fragmenta, parcă, fluxul emoțional al muzicii: debutul vibrant cu arome din sonorități gitane, lirismul din Andante, dezvoltări care solicită o tehnicitate înaltă, Allegro-ul dansant care încheie lucrarea. A fost aplaudat și de dirijorul Petrenko, de orchestră. (I-aș fi dorit lui Tomescu, unele... fonotecări în... mimică...).

Simfonia nr.1 de Rahmaninov este o lucrare... pierdută, refăcută, la câțiva ani după eșecul major al primei audiții, pe baza materialelor de orchestră. Cu cele 4 părți clasice ale formei, se dezvoltă

pe două motive (puternic contrastante, chiar șocante) care apar ciclic: temă de Dies irae și intonații melodice din gama gitană! Calmul liric din partea lentă (a treia), violența dinamică a finalului, dramatismul cu aromă ceaikovskiană a fatalității implacabile, ritmurile interesante, au oferit, la rândul lor, dirijorului **Vasili Petrenko**, o incursiune în lumea emoției, servită, aservită, gesului, concepției sale grandioase, eficiente, capacitante. Ovații pe măsură la final.

Excelentă ideea alăturării Filarmonicii Regale din Liverpool, cu violonistul **Alexandru Tomescu** și **Vasili Petrenko**, dirijorul lor **ROYAL...**

PS. Am primit cu bucurie **Caietul festivalului**. Tipăritura a îmbrăcat în acest an haine noi, moderne. Programul concertelor a fost expus eficient, cu bogăție a detaliului. M-am bucurat până la un punct, din pricina agresiunii maligne a graficii, pe fiecare pagină (dar și în multe momente ale prezentărilor pe televiziuni), distrugând confortul privirii asupra multitudinilor de imagini (fotografii ale interpreților, interesante și necesare publicului). Ar putea lipsi acel demers, chiar inutil, pseudo-grafica aceea, în 2017?